

Arrest

nr. 42 064 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat Y. VERHELST, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VERHELST, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2008 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 20 november 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 6 februari 2009.

1.3. Op 10 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden per brief van 22 juli 2009 ingetrokken.

1.4. Op 21 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 22 december aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van Temorshah ALIZOY (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent van Afghaanse nationaliteit en afkomstig uit de hoofdstad Kabul. U bent Tadzjiek en soenniet. Volgens uw verklaringen kwam uw schoonvader uit Arghandab u bezoeken in Kabul toen uw jongste kind in juli 2008 geboren werd. Gedurende zijn verblijf spraken jullie vaak over uw werk als arts in Kabul en de mogelijkheden die u volgens hem zou hebben in Kandahar. Hij probeerde u te overhalen om met hem mee te gaan en in Kandahar een hospitaal en een apotheek te openen. Hij zei ook dat uw schoonmoeder wenste dat haar dochter naar hun huis in Arghandab zou komen. Uw schoonvader had eerder al aangedrongen op jullie komst naar Arghandab en deze keer gaf u toe. Volgens uw verklaringen verkocht u wat spullen in Kabul en ging u mee naar Arghandab, waar u zich met uw gezin kon vestigen in een deel van het huis van uw schoonvader. Op 24 september 2008 zou uw schoonvader u meenemen om naar het gebouw te gaan kijken waar de kliniek zou gevestigd worden. Hij bracht u echter naar de Taliban en u werd gedwongen om gewonde Taliban te verzorgen. Op de dertiende dag dat u bij de Taliban verbleef, was er een aanval op het compound waar u zich bevond en werd u meegenomen door de Afghaanse politie naar het politiekantoor in Kandahar. U werd ondervraagd en kon zich uiteindelijk vrijkopen. Het was een goede kennis van uw vrouw, H. (...), die alles regelde. Hij haalde ook uw vrouw en kinderen weg uit het huis van uw schoonvader en organiseerde uw vlucht. U vertrok op 10 oktober 2008 en kwam op 27 oktober 2008 in België aan. U legt ter staving van uw aanvraag een taskara, een militair boekje, een Afghaans paspoort, twee doktersstempels en een reeks documenten met betrekking tot uw opleiding als en beroep van arts neer. U liet uw documenten vertalen door een beëdigd vertaler.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Ongeloofwaardige en bedenkelijke verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is immers zeer weinig geloofwaardig dat u daadwerkelijk naar Arghandab zou zijn gereisd met uw familie om er een hospitaal en apotheek te gaan oprichten. Zo bent u er blijkbaar niet van op de hoogte dat het district Arghandab kort vóór uw verblijf aldaar een echte oorlogszone was en nu nog één van de gevaarlijkste regio's in Afghanistan vormt. U weet zelfs niet of er ernstige gevechten in Arghandab waren en u stelde dat uw schoonvader u garandeerde dat er geen veiligheidsprobleem zou zijn. U weet evenmin of er Taliban in Arghandab aanwezig waren en weet niet waarom u er geen zag in het straatbeeld (gehoorverslag, p. 7). Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in oktober 2007 en in juni 2008 het district Arghandab geïnfilteerd werd door grote hoeveelheden Talibanstrijders, waarna telkens een grootscheepse militaire operatie met luchtbombardementen volgde om hen weer uit het district te verjagen. Honderden families vluchtten uit het district wegens het geweld. De impact op de levenssituatie van de burgers was dermate ingrijpend dat het erg eigenaardig is dat u er niks over gehoord zou hebben, aangezien u beweert dat uw schoonfamilie in dit district woonde, dat u contact had met uw schoonfamilie en dat u uiteindelijk naar het district bent verhuisd. Hieruit dient te worden afgeleid dat u toch iets zou moeten vernomen hebben over deze gebeurtenissen in het district. De vaststelling dat u absoluut niet op de hoogte bent van deze gevechten en van de veiligheidssituatie in Arghandab, ondermijnt uw beweringen over uw band met dit district en over uw verhuis op zeer ernstige wijze. Bovendien kan worden verwacht dat u zich als dokter én gezinshoofd enigszins zou geïnformeerd hebben over de toestand in deze zuidelijke streek voor er zich te vestigen met vrouw en kinderen.

Hierbij kan worden opgemerkt dat het erg eigenaardig is dat u zich na enkele jaren heeft laten overhalen door uw schoonvader om een hospitaal in Kandahar op te richten, doch dat blijkt dat uw schoonvader hier in het geheel geen concreet plan voor klaar had. Uit uw verklaringen blijkt dat uw

schoonvader u niet concreet kon vertellen waar ze het geld zouden halen voor een dergelijk project. Het blijkt ook dat u niet kunt antwoorden op de vraag met wie uw schoonvader al een akkoord had om een kliniek op te richten. Ook over wie het personeel van het hospitaal zou vormen, was nog geen informatie beschikbaar (gehoorverslag, p. 6-7). Blijkbaar had uw schoonvader enkel en alleen een gebouw op het oog waar eventueel een hospitaal kon worden ingericht. Voor de rest was er geen enkel element dat op een snelle concrete uitwerking wees. Hieruit dient te worden afgeleid dat uw hoofdmotief om naar Arghandab te verhuizen slechts een uiterst vage intentie zou geweest zijn om een hospitaal op te richten. Dit is opmerkelijk aangezien het zuiden van het land erg gevaarlijk is en aangezien u al een geruime tijd had geweigerd om naar daar te verhuizen, zodat toch zou mogen verwacht worden dat u een sterke reden nodig had om u te overtuigen deze riskante stap te zetten. In elk geval dient te worden vastgesteld dat u uw motief om te verhuizen onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verder stelt u dat uw echtgenote afkomstig is uit Arghandab en dat dit de reden is dat uw schoonvader jullie naar deze regio wenste te halen. Het is nochtans erg opmerkelijk dat uw echtgenote nog nooit gehoord heeft van Mullah Naqib uit Arghandab (gehoorverslag Alizoy Freshta, p. 4). Dit is eigenaardig aangezien zij beweert in dit district te zijn geboren en er ongeveer twintig jaar te hebben gewoond, tot ze in 1999 naar Kabul verhuisde. De verklaring van uw echtgenote hiervoor is dat ze een erg strenge vader had die hen niet buiten liet. Deze verklaring is niet afdoende aangezien kan verwacht worden dat een inwoner van het district Arghandab, zelfs indien het een vrouw is, toch wel over een zekere kennis moet beschikken van dit district. Zelfs indien uw vrouw letterlijk nooit buiten mocht en een strenge vader had, dan nog mag worden verwacht dat ze Mullah Naqib zou kennen, aangezien deze grote leider in het district een quasi mythische status bezat en ongetwijfeld door iedereen bekend was. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat duizenden mensen rouwden om zijn overlijden, dat hij de macht had over Arghandab en een beschermheer van Kandahar was. Dit blijkt tevens uit de manier waarop zijn begrafenis vooraanstaande Afghanen aantrok en zijn overlijden in de blauwe moskee werd aangekondigd. Uit de informatie blijkt verder dat zelfs de Taliban door hem afgeschrikt werden en niet naar Arghandab durfden komen omdat hij in staat zou zijn de hele bevolking tegen hen in opstand te brengen. Deze elementen zijn een duidelijke illustratie van de status en de beroemdheid van de leider Mullah Naqib in Arghandab, die ongetwijfeld door iedereen gekend is. De vaststelling dat uw echtgenote hem niet kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit dit district op ernstige wijze en bijgevolg ook de link die u in uw asielrelaas met deze regio beweert te hebben. Het is bovendien eigenaardig dat uw echtgenote geen identiteitsbewijzen kan voorleggen. Gelet op uw profiel als arts in Kabul en haar status als echtgenote van een arts, moet ze toch in staat geweest zijn om documenten te verkrijgen die uitsluitel zouden kunnen geven over haar identiteit en herkomst.

Uw opmerking over de situatie van uw zus in Kabul geeft geen aanwijzingen over uw eigen situatie en u maakt niet aannemelijk dat de situatie van uw zus een vluchtmotief van u persoonlijk zou zijn.

Om al deze redenen samen dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangevoerde vluchtmotieven, noch aan uw verblijf in Arghandab. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen

die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, vermogen niet iets te wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, militaire kaart en paspoort bevatten enkel informatie over uw identiteit en persoonlijke gegevens, waaraan in bovenstaande motivering niet wordt getwijfeld. De stempels en de documenten die betrekking hebben op uw opleiding en beroep als arts bevatten enkel informatie over uw professionele achtergrond, waaraan evenmin wordt getwijfeld. Geen van deze documenten bevatten aanwijzingen met betrekking tot de door u aangevoerde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van Freshta ALIZOY (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent van Afghaanse nationaliteit en volgens uw verklaringen afkomstig uit het dorp Tabin Sofla in het district Arghandab van de provincie Kandahar. U bent Pashtunse en soenniet. Toen uw jongste kind in juli 2008 geboren werd, kwam uw vader uit Arghandab u bezoeken in Kabul. Gedurende zijn verblijf sprak hij vaak over het werk van uw man, A. (...) T. (...), als arts in Kabul en de mogelijkheden die hij volgens uw vader zou hebben in Kandahar. Hij probeerde u te overhalen om met hem mee te gaan; uw man zou in Kandahar een hospitaal en een apotheek kunnen runnen. Hij zei ook dat uw moeder wou dat u terug naar huis in Arghandab zou komen. Uw vader had eerder al aangedrongen om

dit te doen en deze keer gaf u toe. Volgens uw verklaringen verkochten jullie wat spullen in Kabul en ging u mee naar Arghandab waar u zich met uw gezin kon vestigen in een deel van het huis van uw vader. Op 24 september 2008 zou uw vader uw man meenemen om naar het gebouw te gaan kijken waar de kliniek zou gevestigd worden. Hij bracht hem echter naar de Taliban en verplichtte hem om gewonde Taliban te verzorgen. Op de dertiende dag dat uw man bij de Taliban verbleef, was er een aanval op het compound waar hij zich bevond en werd hij meegenomen door de Afghaanse politie. Een goed vriend van u, H. (...), kwam u in Arghandab halen en nam u mee naar zijn huis in Kandahar. U slaagde er samen met H. (...) in om uw man vrij te kopen en u vluchtte met uw gezin weg uit Afghanistan. U vertrok op 10 oktober 2008 en kwam op 27 oktober 2008 in België aan. U legt ter staving van uw aanvraag enkel een medisch attest voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Ongeloofwaardige en bedenkelijke verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is immers erg opmerkelijk dat u nog nooit gehoord heeft van Mullah Naqib uit Arghandab (gehoorverslag, p. 4). Dit is eigenaardig aangezien u beweert in dit district te zijn geboren en er ongeveer twintig jaar te hebben gewoond, tot u in 1999 naar Kabul verhuisde. Uw verklaring hiervoor is dat u een erg strenge vader had die u niet buiten liet. Deze verklaring is niet afdoende aangezien kan verwacht worden dat een inwoner van het district Arghandab, zelfs indien het een vrouw is, toch wel over een zekere kennis moet beschikken van dit district. Zelfs indien u letterlijk nooit buiten mocht en een strenge vader had, dan nog mag worden verwacht dat u Mullah Naqib zou kennen, aangezien deze grote leider in het district een quasi mythische status bezat en ongetwijfeld door iedereen gekend was. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat duizenden mensen rouwden om zijn overlijden, dat hij de macht had over Arghandab en een beschermheer van Kandahar was. Er blijkt verder uit hoe zijn begrafenis vooraanstaande Afghanen aantrok en zijn overlijden in de blauwe moskee werd aangekondigd. Uit de informatie blijkt tevens hoe zelfs de Taliban door hem afgeschrikt werden en niet naar Arghandab durfden komen omdat hij in staat zou zijn de hele bevolking tegen hen in opstand te brengen. Deze elementen zijn een duidelijke illustratie van de status en de beroemdheid van de leider Mullah Naqib in Arghandab, die daar ongetwijfeld door iedereen gekend is. De vaststelling dat u hem niet kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit dit district op ernstige wijze en bijgevolg ook de familieband die u in uw asielrelaas met mensen in deze regio beweert te hebben.

Het is bovendien eigenaardig dat u geen identiteitsbewijzen kan voorleggen. Gelet op het profiel van uw man als arts in Kabul en uw status als echtgenote van een arts, moet u toch in staat geweest zijn om documenten te verkrijgen die uitsluitend zouden kunnen geven over uw identiteit en herkomst.

Ook inzake het asielrelaas van uw echtgenoot werden een aantal ongeloofwaardigheden opgemerkt, hetgeen het hoogst twijfelachtig maakt dat jullie zich werkelijk in Arghandab gevestigd hebben en er het doel hadden een hospitaal en apotheek uit te bouwen.

Om al deze redenen samen dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangevoerde vluchtmotieven, noch aan uw herkomst of verblijf in Arghandab. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport “ Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen “open combat” gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U maakt op geen enkele wijze duidelijk wat uw medische attest te maken heeft met uw asielmotieven en dit document vermag bijgevolg niet iets te wijzigen aan bovenstaande motieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), ondernemen verzoekers een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen en te verklaren waarom ze verhuisden, er weinig concreets geweten was over het ziekenhuis, verzoekster niets wist omtrent Mullah Naqibullah, het niet opmerkelijk is dat verzoekster niet over een identiteitskaart beschikt en ze zich niet beter geïnformeerd hebben over de militaire situatie in Kandahar. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en de onveilige situatie in Afghanistan, wijzen verzoekers erop dat het feit dat het geweld voornamelijk zou gericht zijn tegen derde mogendheden of bevriende partners waarbij gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, geen afbreuk doet aan het feit dat ook onschuldige burgers slachtoffer worden van het geweld. Verzoekers merken verder op dat zij moesten vluchten uit Arghandab omwille van de reële dreiging van Taliban en niet uit Kabul, en besluiten dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico conform artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag verworpen omdat (i) het weinig geloofwaardig is dat hij daadwerkelijk met zijn familie naar Arghandab zou zijn gereisd om er een hospitaal en apotheek te gaan oprichten aangezien hij niet op hoogte was van de gevaarlijke oorlogssituatie in het district Arghandab, hij niet wist of er ernstige gevechten plaatsvonden en of er Taliban aanwezig waren, de onveilige situatie bevestigd wordt door de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en van hem, als dokter en gezinshoofd, kan verwacht worden dat hij zich enigszins zou geïnformeerd hebben over de toestand, (ii) hij zijn motief om te verhuizen onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, (iii) de vaststelling dat zijn vrouw, die afkomstig zou zijn uit Arghandab, nog nooit gehoord zou hebben van de zeer gekende Mullah Naqib, de geloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit dit district en bijgevolg ook de link die verzoeker in zijn asielrelaas met deze regio beweert te hebben, ondermijnt, (iv) het eigenaardig is dat zijn vrouw geen identiteitsbewijzen kan voorleggen, (v) de opmerking over de situatie van zijn zus in Kabul geen aanwijzing geeft over zijn eigen situatie en hij niet aannemelijk maakt dat de situatie van zijn zus voor hem een vluchtmotief inhoudt, (vi) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (zie bijgevoegd antwoorddocument "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" dd. 19 november 2009), en (vii) de documenten die hij voorlegt, met name zijn taskara, militaire kaart, paspoort, stempels en documenten omtrent zijn opleiding en beroep als arts, bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Blijkens de bestreden beslissing van verzoekster wordt haar asielaanvraag verworpen omdat (i) het erg opmerkelijk is dat verzoekster nog nooit gehoord heeft van Mullah Naqib uit Arghandab, (ii) het eigenaardig is dat zij geen identiteitsbewijzen kan voorleggen, (iii) ook inzake het asielrelaas van haar echtgenoot een aantal ongeloofwaardigheden werden opgemerkt hetgeen het hoogst twijfelachtig maakt dat zij zich werkelijk in Arghandab gevestigd zouden hebben en er het doel hadden een hospitaal en apotheek uit te bouwen, (iv) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (zie bijgevoegd antwoorddocument "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" dd. 19 november 2009), en (v) zij op geen enkele wijze duidelijk maakt wat haar medisch attest te maken heeft met haar asielmotieven waardoor het medisch attest niets kan wijzigen aan bovenstaande motieven.

2.3. Met betrekking tot het eerste motief in de bestreden beslissing, met name dat het zeer weinig geloofwaardig is dat verzoekers daadwerkelijk naar Arghandab zouden zijn verhuisd met hun familie om er een hospitaal en apotheek te gaan oprichten, wijzen verzoekers op de culturele aspecten van de Afghaanse samenleving en betogen zij dat er immers nog steeds een veel groter respect en morele gehoorzaamheid is ten overstaan van de (schoon)ouders, zij onmogelijk andermaal konden weigeren zonder zichzelf buiten de familie te plaatsen, zij de vader van verzoekster vertrouwden, en verzoekster gelukkig zou zijn door de hereniging met haar eigen familie aangezien zij door haar schoonfamilie niet werd aanvaard. Zij vervolgen dat vele dokters uit Kabul ambitieus zijn en naar andere streken van Afghanistan reisden om er goed geld te verdienen en verzoeker blind bleef voor de situatie in andere delen van Afghanistan. Tot slot wijzen zij erop dat de initiële afwezigheid van concrete uitvoeringsplannen voor een ziekenhuis in een land als Afghanistan, in geen geval vreemd is.

Het betoog van verzoekers – voor zover dit al met de realiteit zou overeenstemmen - kan de Raad niet overtuigen. Uit de verschillende informatiebronnen die aan het administratief werden toegevoegd, blijkt immers dat de gehele provincie Kandahar als onveilig wordt beschouwd (*'Afghanistan Security Update Relating To Complementary Forms of Protection'*, UNHCR, update 6 oktober 2008), en in oktober 2007 en juni 2008 het district Arghandab geïnfiltreerd werd door grote groepen Talibanstrijders, waarna telkens grootscheepse militaire operaties met luchtbombardementen volgden om hen weer uit het district te verjagen (www.cdi.org. en www.demorgen.be). Deze acties hadden een zeer grote impact op de burgerbevolking waarbij honderden families uit hun huizen vluchtten.

Gelet op de preciaire veiligheidstoestand in Kandahar-regio, mag redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers als ouders van vier jonge kinderen (waarvan de jongste een baby van twee maanden) onder geen enkel beding de beslissing zouden hebben genomen om te verhuizen naar Kandahar, district Arghandab. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers zeer vaag blijven over de veiligheidstoestand in het district Arghandab zodat geen enkel geloof wordt gehecht aan hun verblijf in de regio van Kandahar en derhalve aan de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de Taliban enerzijds en de overheid anderzijds. Verzoekers spreken zich hierbij overigens voortdurend tegen waar zij enerzijds verklaren zich nooit de vraag te hebben gesteld omtrent enige onveiligheden of onzekerheden, te vertrouwen op hun (schoon)familie en in geen geval specifiek ingelicht te zijn geweest omtrent de werkelijke situatie aldaar en zij anderzijds stellen dat er een "overkill" aan informatie was omtrent de veiligheidssituatie en dat zij enkel op de hoogte waren van een aantal zelfmoordaanslagen.

De Raad stelt zich bovendien ernstige vragen bij hun argument dat er tot op het ogenblik van de problemen met de Taliban een diep respect bestond voor de vader van verzoekster en diens adviezen en ideeën, en dat de verhuis naar Arghandab verzoekster zou gelukkig maken, gelet op verzoekster haar eerdere verklaring dat haar vader haar liet huwen met een gruwelijk persoon die haar mishandelde, ze bij die man kon wegvlugten dankzij de financiële hulp van haar nonkel, zij nog steeds moest instaan voor de opvoeding van haar pasgeboren kind en dat zij naar Kabul verhuisde/vluchtte om onderdak te krijgen bij haar zus.

2.4. Waar de Raad al niet in het minst geloof kan hechten aan de beweerde verhuis naar het gevaarlijke Kandahar, ondermijnt de vaststelling dat noch verzoekers, noch verzoeker zijn schoonouders, concrete plannen hadden voor de oprichting van het ziekenhuis en apotheek verder de geloofwaardigheid van het hele relaas. Dat in Afghanistan, anders dan in de westerse wereld, ziekenhuizen misschien minder gebonden zijn aan specifieke wetten en regels, neemt immers niet weg dat kan verwacht worden dat iemand, die na veel aandringen uiteindelijk beslist om het relatief veilige Kabul in te ruilen voor het onveilige Kandahar, minstens financiële berekeningen maakt of een lijst maakt van wat er dient te gebeuren en welke materialen/personen er voorhanden dienen te zijn. Dat verzoeker eerst wenste af te wachten hoe zijn familie en hijzelf zouden reageren op de nieuwe woon- en werkomstandigheden in Kandahar, alvorens te investeren, is dan ook totaal niet ernstig, gegeven de omstandigheden waarin de Afghanen al jaren overleven.

2.5. Dat verzoekster, als Kandahari, een grote leider als "Mullah Naqib" niet kent en dit wijt aan haar sociale achtergrond, en zij geen enkel document kan voorleggen waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit Kandahar, is in deze weinig relevant vermits zij niet aannemelijk maakt recent naar Kandahar te zijn teruggekeerd en uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds jaren samen met haar echtgenoot en gezin in Kabul woont.

Gelet op het feit dat aan deze verhuizing naar Arghandab geen geloof kan worden gehecht, kan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat verzoeker in Arghandab door zijn schoonvader verplicht werd voor de Taliban te werken, hij bij een aanval op de militaire basis waar hij zich bevond, meegenomen werd door de Afgaanse politie en dat hij zich kon vrijkopen waarna hij met zijn vrouw en kinderen naar België vluchtte.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met

artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. Waar verzoekers met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus laten uitschijnen dat zij uit Arghandab zijn moeten vluchten omwille van de reële dreiging van de Taliban en niet uit Kabul, en zij derhalve laten uitschijnen dat hun nood aan subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld in het licht van de veiligheidssituatie in Arghandab, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal wel degelijk terecht besloten heeft dat, gelet op hun verklaringen, in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld. Verzoeker verklaarde immers in Kabul geboren te zijn en er tot de beweerde verhuis naar Kandahar te hebben gewoond met zijn familie, alsook verzoekster zou er de laatste jaren voor haar voorgehouden vertrek naar Arghandab gewoond hebben.

2.9. Hoe dan ook, de Raad dient vast te stellen dat de actuele veiligheidssituatie in Kabul werd geëvalueerd aan de hand van antwoorddocument “*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*” dd. 19 november 2009 dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissingen werd gesteld, niet bij het administratief dossier werd gevoegd, zodat dit motief van de bestreden beslissing dat de subsidiaire bescherming weigert niet kan worden onderzocht.

Vermits de Raad geen onderzoek kan doen naar de actuele situatie in Kabul, worden de beslissingen vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2009 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS